

Epistula (e cod. Esc. gr. 234)

Αὐτὰς ὄντως ἐπὶ τῆς γλώττης φέρεις τὰς Χάριτας, καὶ μοι δοκεῖς ὡς τέμενος αὐτῶν, καὶ νεὼς ἐνταῦθ' αὖ σοι καθίδρυται καὶ θέλγει τὰς θεάς, ψυχὴ καθαρῶ πλήκτρῳ ποικίλως ὑπηχοῦσα τῇ γλώττῃ· ὅθεν χαίρουσι ταύτῃ μᾶλλον ἢ Νάξον ὀρῶσαι, ἦν καὶ νῆσον εἶναι Χαρίτων λόγος κατέχει· ἔνθα καὶ Διόνυσος τῆς Ἀριάδνης ἠττήθη καὶ σύνοικος ἦν. Ἄλλ' εἰς καλὸν ἡμῖν ὁ Σεμέλης ἐπῆλθε τῷ λόγῳ· ὅς, εἰ μὴ θεὸς ἦν, ὅσης ἂν ἡμῖν τῆς κατηγορίας ἀπέλαυσεν, ἄνδρα παριδῶν πένητα μὲν κάκ τῶν στρωμάτων αὐτῶν ὄνειροπολοῦντα τοὺς φόρους, Μούσαις δ' ἄλλως ἀνειμένον καὶ Χάρισιν. Εἰς μικρὸν εἶχε τὸ γήδιον, ὃ Διόνυσε, καὶ ταῖς ἐντεῦθεν ἐπανεῖχεν ἐλπίσι, τοῦτο μένων λαβεῖν, ὃ ταῖς ἀμπέλοις ἐδόκει διδόναι· τί μὴ πολὺς ἐπελθὼν βριθούσας αὐτὰς ἀπέδειξε τῷ καρπῷ; εἶθε καὶ ληνῶν ἐπέβης, καὶ βακχικὸν ἐπεχόρευσας, καὶ οὐδὲν τοῦ γλεύκου ὑπῆρχε κενόν· ὅθεν ἔχων πλούτου καλῶς, ἐχόρευσεν ἂν ὑφ' ἡδονῆς καὶ μουσικώτερος ἦν. Βούλει μαθεῖν καὶ ὅ τι πρὸς ταῦτά φησιν ὁ Διόνυσος; ὡς "οὐκ ἔστιν λόγων ἅμα καὶ χρημάτων πλουτεῖν· ὅθεν" φησὶν "ὑπεξείων δὲ τοὺς βότρυς, ὅπως αὐτῷ μᾶλλον ἐπασκήσω τὴν γλῶτταν· ἐπεὶ καὶ οἱ τέττιγες μόνῃ τῇ δρόσῳ τρεφόμενοι ὅλας ἐν αὐτοῖς χωροῦσι τὰς Μούσας, καὶ εἴποισ ἂν ἀκούων ὡς ἄνθρωποι τε ἦσαν καὶ γεγόνασι τέττιγες". Οὐκοῦν στέργειν τοῖς παροῦσιν εἰκός, κὰν οἱ πράκτορες ἐνοχλῶσιν, ἄδε μόνον αὐτοῖς, καὶ τῶν χρημάτων εὐθὺς ἐπιλήσονται.